

Bogdan Răileanu

Picioare de lotus

povestiri

POLIROM
2024

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	5
Variabila Dostoievski.	7
Ziua cuplurilor înotătoare	23
Pe plaja Tarifa	36
Lucruri pe care le facem în gând	58
El Niño	76
<i>Hoarder</i>	102
Cum să nu mori repede	113
Ferentari Safari	122
Abatorul literar	138
Anotimpuri unice	176
Fondul de Stres, Preocupări și Dorințe	191
<i>Deus ex machina</i>	212

— Hristos e numele tău de familie? întrebă Vania în timp ce așteptau la un stop. Ploua cu găleata, iar după întrebarea lui Vania în mașină a rămas doar zgomotul mecanic al ștergătoarelor care clarificau imaginea de pe parbriz, în timp ce Mihai și Sandra așteptau încordați răspunsul.

— Joac-o p-asta, spuse hâtru Mihai, derulând în gând speculații peste speculații despre personajul care stătea lângă el în mașină.

Nu îl mai îngrijora. Cumva îl amuza situația și felul în care se clarifica șarlatania lui Iisus cel nechemat.

— Nu e numele de familie, spuse Iisus, e un nume care vine din greacă și înseamnă Mesia, adică cel uns de Dumnezeu.

— Și care e numele tău de familie? continuă Vania.

— Nu am un nume de familie, dar cum le spuneam și părinților tăi, poți să-mi spui Cristi.

— Și nu vrei un nume de familie?

— Îmi recomanzi tu ceva? spuse Iisus întorcându-se spre bancheta din spate.

— Da, Nazario ca pe Ronaldo Nazario, că mie îmi place de Ronaldo Nazario, spuse Vania.

— E foarte bine, poți să-mi spui Cristi Nazario, dacă îți face plăcere.

Vania era foarte bucuros. Ștergătoarele se mișcau mai rar acum, semn că ploaia se împușinase. La radio erau anunțate averse și viituri la munte.

— Tati, putem să ne schimbăm și noi numele de familie în Nazario? spuse Vania dintr-odată.

— Joac-o p-asta, se auzi vocea Sandrei din spate și Mihai începu să râdă.

— De ce, tati, nu îți mai place numele pe care îl ai? Iovănel e un nume de familie foarte frumos.

— Da, dar Nazario e și mai frumos, spuse băiețelul.

— O fi, dar nu putem să ne schimbăm numele. Fiecare familie cu numele ei.

— Bine, dar Cristi rămâne la noi în seara asta, da? spuse băiețelul și dintr-odată o luminiță sclipi în mintea lui Mihai.

O noapte era OK. O noapte cu un necunoscut care își spunea Iisus Hristos nu era sfârșitul lumii.

— Mami, Iisus, cred că trebuie să mergă să doarmă la el acasă, interveni Sandra fermă.

— Dar, mami, se auzi scâncetul copilașului care anunța o nouă porție de plâns.

— Vania, nu putem să luăm orice străin de pe stradă să doarmă cu noi în casă. Nu îl cunoaștem.

— Dar el a venit la noi, spuse Vania înecat de lacrimi. Nu l-am luat de pe stradă.

— Da, înțeleg, dar tot nu știm nimic despre el, spuse Sandra. Sunt niște limite și trebuie să știm când să ne oprim.

— Hai, tati, că vorbim după antrenament, spuse împăciuitor Mihai care parca mașina în fața terenului.

Iisus se întoarse spre Vania și îi întinse mâna să dea noroc.

— Rămâi să vezi cum joc, spuse Vania.

— Bine, răspunse Iisus.

Ploaia se oprise aproape de tot. Au fugit cu toții în interiorul terenului acoperit. Nu veniseră prea mulți copii deocamdată. Sandra și Mihai s-au salutat cu alți părinți și au așteptat pe margine tăcuți urmărind jocul de pase și șuturile la poartă înaintea antrenamentului. Vania era portar. Îi plăcea să apere. Când s-au adunat și ceilalți copii, antrenorul a rugat părinții să iasă. Majoritatea s-au urcat în mașini și au pornit spre casă sau înapoi la serviciu. Antrenamentul dura 2 ore. Mihai cu Sandra au ieșit și ei cu Iisus. Sandra a căutat repede prin geantă și a scos 200 de lei pe care i-a întins lui Iisus. Băiatul s-a uitat la bani, apoi la Mihai și la Sandra.

— Îi primesc pentru că o să am nevoie de ei, dar îmi pare rău că nu aveți încredere în mine, am crezut altceva despre voi.

— Haide, domne, mă lași, spuse Sandra nervoasă deschizând portiera de la mașină, prostea asta cu Iisus Hristos a durat destul. E timpul să revenim la normal. N-am timp și nici nervi să duc chestia asta.

— Dar ce înseamnă normal? spuse Iisus.

— Sandra, stai puțin, interveni Mihai. Hai să vorbim.

— Ce să mai vorbim, Mihai? Nu avem destule pe cap? Cred că trebuie să ținem cont de ce își dorește Vania, să îi oferim șansele să își atingă adevăratul potențial și să nu îi tăiem aripile, dar

și să fim fermi atunci când o ia razna. În cazul asta mi se pare că a luat-o razna. Iisus Hristos? Păi, dacă Iisus Hristos îi spune mâine să sară de la balcon ca să vadă cum e viața de apoi? Te-ai gândit? Practic ce facem acum e să scăpăm de sub control complet situația.

— Dar poate că nu trebuie să avem mereu sub control situația, spuse Mihai.

— Asta ți-a spus la psihoterapie? Când mai ai următoarea ședință, să îi spui lu' madama aia că a venit Iisus Hristos la noi acasă și stă cu noi. Chiar sunt curios ce o să zică. Poate te bagă pe tratament.

— Eu ziceam să facem o faptă bună, spuse Mihai. Îl ținem o noapte. Nu o facem pentru Vania. O facem pentru noi. Înțelegi? Hai să privim obiectiv situația asta.

— Obiectiv vorbind, asta înseamnă să ținem un nebun cu noi în casă?

Iisus o luase încet pe străduța care ieșea din complexul sportiv și îi lăsase în urmă pe cei doi să discute.

— Asta înseamnă să oferim adăpost unui om care ne cere să îi oferim adăpost. E inofensiv, Sandra, spuse Mihai arătând spre Iisus care se îndepărta agale, uită-te la el, dacă îi ard o palmă, cade lat. Sunt de acord cu tine că e nebun, dar pare inocent. Și e destul de coerent. Nu a zis nicio răutate. A dat mereu înapoi de câte ori a văzut că îl respingem. Acum a plecat. Nu zic că e musai

să facem chestia asta. Dacă nu vrei să-l ținem, nu îl ținem, dar eu cred că Vania s-ar bucura și vedem și noi unde ne duce toată chestia asta. O noapte. Îl culcăm în hol.

— Aha, deci pentru că tu vrei să vezi cât de prăjit e, hai să facem un experiment cu toată familia. În seara asta dormim cu unul care se crede Iisus Hristos. Mâine luăm pe unul care se crede Elvis Presley. Ce urmează?

— Hai, mă, că o să ai ce povesti la birou săptămâna viitoare. În plus, ai văzut că și Vania a fost înțelegător, a zis doar în seara asta. Nu vrea să-l păstrăm de tot. E șansa noastră să scăpăm ieftin din asta.

— Măi, Mihai, ești culmea...

— Cristi! strigă Mihai în urma lui Iisus și apoi se uită la Sandra, deci, zi, îl oprim la noi pentru seara asta?

Sandra oftă și zâmbi extenuată apoi cedă în fața lui Mihai ridicând din umeri, copleșită de necunoscutul care dădea năvală peste liniștea ei. Îi era frică.

— Stai, puțin, băi, Cristi, că vreau să te întreb ceva, spuse repede Mihai și o luă în pas alergător spre Iisus.

Se apropie și îl apucă de umăr prietenește. Iisus se uită obosit la el.

— Știi cum mi se pare mie toată chestia asta? Mi se pare că ai pierdut un pariu și trebuie să

faci chestia asta, să dormi la o familie de necunoscuți, spuse Mihai.

— Mihai, spuse Iisus uitându-se liniștit în ochii bărbatului care îl conducea înapoi la mașină, am pierdut pariuri și mai mari decât ăsta.

— Auzi, dar chestia aia cu El Niño pe care mi-ai zis-o în bucătărie, de unde ai scos-o? Nu se pupă cu povestea din Biblie.

— Și eu, și El Niño existăm de dinainte ca oamenii să fie conștienți de existența noastră. Suntem cumva asemănători și mă gândeam că El Niño e un lucru la care reacționezi.

Spre seară au intrat cu toții în casă obosiți, iar Sandra a întins pe hol sub tabloul cu „Hipostazie“ o saltea și a pus așternuturi curate. Mihai i-a dat lui Iisus un tricou Levi's și o pereche de pantaloni scurți și s-au culcat înainte de ora zece seara, așa cum era programul zilnic al lui Vania. Când s-au trezit de dimineață, Iisus nu mai era.